

18. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení - Ex 16,2-4.12-15

Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe.

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Árónovi. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umořili celé shromáždění hladem!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: Kvečeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh.“ Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle – na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?“ – nebot' nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu.“

Mezizpěv – Žl 783+4bc.23-24.25+54

Hospodin jim dal nebeský pokrm.

Co jsme slyšeli a poznali,
co nám otcové vyprávěli,
příštímu pokolení budeme vypravovat
slavné Hospodinovy činy i jeho moc.

Poručil mrakům nahoře
a otevřel brány nebes,
seslal na ně déšť many, aby se najedli,
a dal jim nebeský pokrm.

Člověk jedl chléb silných,
pokrm jím poslal do sytosti.
Přivedl je do své svaté země,
k horám, které získala jeho pravice.

2. čtení – Ef 4,17.20-24

Obleče člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Říkám vám a zapřísahám vás ve (jménu) Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a obleče člověka nového, který je stvořen podle Božího (vzoru) jako skutečně spravedlivý a svatý.

Zpěv před evangeliem – Mt 4,4b

Aleluja. Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst. Aleluja.

Evangelium – Jan 6,24-35

Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci (nejsou na břehu), nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečetí.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom (ho) viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: 'Chléb z nebe jim dal jist.'“, Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Homilie

Ráno stojím u hlavního oltáře. Dotknu se ho a políbím ho. Jsem sám. Začínám znamením kříže. Chvíli stojím. Mělo by to skončit za dvacet minut. Ale pak slyším zvuk vrzajících dveří. Někdo vstupuje do kostela! Nedívám se kdo přišel. Snažím se soustředit. Na několik okamžiků si nepamatuji úmysl, ve kterém bych se měl modlit. Zvednu hlavu, ale nikoho nevidím. Vím však, že je tu někdo. Čekám, ale slyším jen svůj vlastní dech. Přesto se „tichá eucharistie“ mění v hlasitou modlitbu plnou výrazu. Nikdo neodpovídá, ale jsem přesvědčen, že mě někdo slyší, že se účastní, že se modlí. Předčítám Boží slovo. Po evangeliu přistoupím k oltáři, abych začal modlitbu uctívání Boha za dary země. Něco mi to však neumožňuje. Vrátím se k ambonu. Otevřu lekcionář, říkám homiliu...! Netrvá to dlouho. Asi tři minuty. Klidně přejdu k další části. Pomalu zapomínám, že mám schůzku s někým, že si musím pospíšit. Ne! Nepotřebuji nic... Tady a teď jsem také na schůzce! Jedinečné setkání.

Povznáším Svatou Hostii. Držím. Dělám to déle než obvykle. Klanění Bohu v kněžských rukou. Dívám se na Toho, kdo je mi nablízku. Vím, že jsem v prostoru kontemplace. Nezavírám před Ním očí, nespouštím hlavu. Poklekám. Totéž dělám s kalichem.

Vím, že je tady. Přišel. Nikdy jsem o tom neměl pochybnosti, ale dnes mě překvapil způsobem této přítomnosti. Jsem přesvědčen, že tato osoba ukrytá ve stínu kostela, která mi není známa, není zde náhodou. Ježíš to chtěl, aby tu byla. Chtěl, aby mi její přítomnost pomohla vidět Jeho přítomnost.

Za chvíli prolamím Boha – suchý, bílý, zasvěcený chléb. Slyším ten zvuk, který dobře znám. Přál bych si, aby ho mnozí slyšeli...

Přijal jsem Ho, požil jsem Tělo a Krev. Přečetl jsem antifonu k sv. Přijímání a ze zvyku jsem šel před oltář, abych rozděloval Boha. Zároveň jsem zpoza sloupu viděl muže, jak kráčel ke mně. Pamatuji si, že měl složený ruce. Rozhodně chtěl přijmout Krista vkleče. Jedli jsme stejný chléb. Pili jsme ze stejného kalicha.

Když jsem se posadil, bylo opět ticho. Vzpomněl jsem si na zapomenutý příběh prarodičů, kteří říkali, že před nedávnem jedly celé rodiny z jedné

misy. Slyším v hlavě jak povídají...: dešťový večer, večeře, olivová svíčka... Všichni kolem jednoho stolu, kolem jednoho talíře. Cítili jsme vzájemnou blízkost. Věděli jsme, že se velmi máme radí. Rodiče pokaždé, když se jejich ruce dotkly společné misy, brali, jako by méně... Mysleli si, že si toho nevšimneme, ale to se jím nepovedlo. Byli jsme dojati. Krmili nás hojně prací svých rukou. Vzali si jen kousek chleba, i když věděli, že zítra budou mít další pracovitý den.

Po této krátké vzpomínce jsem si uvědomil, že se to děje. Jeden oltář, jeden pokrm, stejný chléb a stejné víno, jedna rodina... Eucharistie je dnes pravděpodobně jedinou šancí jíst jídlo z jedné misky se svým manželem, manželkou a dětmi. Ne před televizí, ne samostatně, ale společně, opravdu. Je to šance převzít odpovědnost za sebe a ukázat, jak moc miluješ.

Pokaždé, když se jejich ruce dotkly společného talíře, vzali vždy, jako by méně... Co je však tento popis rodinné večeře tváří v tvář kosmické události Eucharistie?! Nemohu neříct: tady je něco víc než Šalomoun! Bůh se dává v Eucharistii. Je tak odhodlaný, abychom tuto lásku viděli...

Proč ji nemůžeme vidět?! Koneckonců, oči malého dítěte si mohly všimnout, že rodiče nekonzumují plné porce, i když to před nimi pečlivě skrývali. V záři olivové svíčky se pro ty nevinné oči všechno rozjasnilo. Ani nejtemnější závoj noci neskryl rodičovskou lásku...

Poslední večeře! Proč my – dospělí jí nerozumíme?! Možná proto, že už nejsme děti...? Neřekl Bůh: Amen, amen, pravím vám: Pokud se nezměníte a nestanete jako děti, nevejdete do nebeského království(Mt 18,3)? Nevšímání si Boha v Eucharistii, přicházejícího ve světle kostelního světla, je problémem naší doby.

Je nutné být jako dítě, které v dešťové noci, když bouřka zuřila před oknem, ve světle sotva doutnajícího knotu olivové svíčky, vidí, že ten táta a máma je milují víc než život...

Co jiného musí Bůh udělat, abychom pochopili, jak moc nás miluje? Nestačí nám Jednorovený Syn?! Mlčím, protože vím, že mnohokrát, dokonce i tváří v tvář zlomenému chlebu, jsem neviděl Jeho lásku. Dnes to mělo být stejné ..., tj. bez lásky, tj. bez očí dítěte.

Bylo pozdě. Vstávám. Četl jsem modlitbu po přijímání: Všemohoucí Bože, at' účast v této svátosti uspokojí hlad a žízeň naší duše a promění nás v Krista, kterého přijímáme. Neboť on žije a kraluje navěky věků. Slyšel jsem: Amen.

Uděluji požehnání. Položil jsem ruce na oltář a líbám ho. Otočím se a pokleknu. Vím, že to dělám jinak, ve mně je trochu dítěte. Chtěl bych, aby to tak zůstalo už navždy...